سچیاں گلاں

عرف

زمانے دے ورتارے

مصنفہ

احمد یار زرمی

حسب فرمائش میاں الطاف حسین دیوانہ بٹالوی ریلوے
چنگڑ محلہ سرکلر روڈ لاہور

قیمت ۲ر منگوانے کا پتہ قیمت دو آنے

سیٹھ آدم جی عبداللہ پبلشرز بمبئی والے
نولکھا بازار لاہور

سچ آکھو تے ہر کوئی آکھو زمانہ جہڑا کل جگ دا
اول حمد خدا دی جہڑا کل سوا پالنہارا . . .
بعد درود محمد تے جو رب نوں سب توں پیارا
جس دی خاطر مولا کیتا کل سنسار پسارا

سچ

شاہ منصور نے سچ کہیا تے سولی تے لٹکایا
جھوٹے دے گڑ تے سچ دے مرچاں بلہے شاہ فرمایا
شاہ شمس نے سچی کہی تو تن دا پوست لوایا

سچ

شہری کھلاں لاہندے کھو جا پنڈا وچ پٹواری
اک دے نال ای کینل کیتی نال دوجے پھاڑی
اٹھ سالاں دی بجنل بھوے کھاری قوم بچاری

سچ

ڈھائی آنہ گز والا کپڑا دو روپے گز ہوندا
سن کے مل غریب بچارا ہتھ کناں تے لاندا
تن ورے ستو اتے ہو گئے منڈا پیا بنداندا

سچ

موہا توں جوائی جی دے روپے سستے
اگے جہڑا گوکا لایا مار یا جھوٹھ نہ کدے
تیسرے دن نوں جی تٹ گئی وچوں نکلے کتے

سچ

فقر پڑھدے تھیاں دے ہون جو کہے اکٹھے
پیکے بابو ویلے جندے آن ظرافت نٹھے
بہتی ملاں اٹھ گئے تکے جاوا نو سے بچھے

من وچ میل ہے گوڈے گوڈے کپڑے پائے چٹے
سکھ نونگ وہ صاف داڑھی سادھوانگ سٹے
بھیڑ کوئی کر تاں دیکھے وہ وہ اوہی پٹے

قبرستان وچ گور کفناں دی ہا رہی قوم وہ آئی
ہفتہ اک برابر ہویا کوئی نہ میت آئی
اسیں خدایا ملے بیٹھے دیا کرے کمائی

کھنڈے دستر سے کے بیٹھے پاکستانی نائی
داڑھی مُن دے ایہیں چڑھیں جھنڈا کھس قصائی
تیں دن ہوئے شیپ کیتی نوں ابے نہ ہوش آئی

قاضی مُلاں پیراں دے دن رہ گئے تھوڑے
خواجہ خضر وی بانہہ نہیں پھڑنی پے گئی کشتی روہڑے
نہ ہن ملنے حلوے مٹھے نا کڑاہ دے شورے
وچ مسیتاں سمیں ستائے بیٹھے بھیڑ جھڑکے
مرودیاں نوں ہون سنے مٹھے لوک مذہب تیل اسکے
گلا مرنے خاک اڑاوی پے سر اپنے سٹے !

دل لوکاں دے مردہ ہوگئے سینے ہوئے کالے
تک تک کے تصویراں ننگیاں پڑھ پڑھ فحش رسالے
دین گوایا دنیا پچھے نکلے دین دیوالے

سچ

بائیسکوپاں تے بابو روز دیہاڑی جاندے
پے گیاں جیہڑیاں الٹیاں ریتاں اسنوں پئے نبھاندے
ماں اپنی دی ستھن ویچکے سیٹ ریزرف کراندے

سچ

حلوائی دی ہٹی اتوں کھا دی کل مٹھائی
کھنگ کھنگ کے دو ہرے ہو گئے رات نوں نیند نہ آئی
تاں گھنگھاروں بستر بھرے یا ٹوٹ گئی چارپائی

سچ

بے ٹانگے دے اڈے اتے آجائے کوئی سواری
اگوں پچھوں کھچ کھچ اس دے کپڑے دیندے پاڑی
کیہنا تانی دوہاں وچوں ست غریب دی ماری

سچ

کھا گوڈ جیہڑاں بڈھی بکری ہٹی تے لٹکائی
دو روپے سیر اوہدے منگے پیا قصائی
ویہی سیر مکڑی بل گئی تاں ہانڈی کھن وچہ آئی

سچ

ٹیکس محصول دے بوجھاں کیتے کر ملک دی مٹی
افسر حاکم بے پرواہ نے قوم دی قسمت پھوٹی

من مانی پیا ہر کوئی کردا چار چوفیر دن پھٹی

سچ

مولوی آکھن پڑھو نمازاں قسمت جاگے سُتی
دین دُنی دولت ملدی جنت رت بہ وتی
ڈردے ڈردے اک دن گھو کوئی چک کے لیگیا جتی

سچ

جس دی گئی سینتوں جتی ہتھ نے جس نوں لگے
جداوہ پڑھن نماز نوں جاوے جتی رکھدا اگے
پرلا اُڑ گئی جتی جس نے رکھی سب کے لگے . . .

سچ

جاہل اس نوں آکھن جس نے کوٹ پینٹ نہ پائی
جنٹلمین دی ہر تھاں عزت پاویں قوم دانائی
کھلا کھلوتا موتر دیندا فیشن دی چترائی

سچ

ہندو گئے سیٹھاں کھوجیاں دونی لٹ مچائی
مارکیٹاں تے قبضے کیتے تھاں تھاں ہٹی پائی
جو ٹھیاں سچیاں قسماں کھا کے کیتی جمع کمائی

سچ

ایہا دے کانٹے لا کے بیٹھے زرگر سنیارے
جیہڑا دیوے تولہ سونا کڈھ لینا ماشے چار سے
گھر جا کے گاہک تولے تے ہتھ متھے مارے

شہراں دے وچ لگ گئے ہوئے ریڈیو ہٹی ہٹی
ششاد دا گیت جو لگ جے تاں آئے لوکاں نوں گھٹی
ہائے گگو یاں خلقت لٹ لئی ریڈیو دنیا پٹی

سچ

نچرے اُٹھ گئے نرے پلے لوکی ہون حیاء والا
مکھ توں سرخی لالی اُڈ گئی گھنڈ رنگا ہووان
راہ نوں چھڈ کو راہے پئے الٹیاں پھڑیاں چالاں

سچ

شیطان دے پچھے لگ گئے لوکی رب رسول نوں بھلے
شرم رہی ناں ماواں بھیناں وی حیا کے لیے کھلے!
کفر منی وچ دین دے موتی رُلدے پئے کھلے!

سچ

دیا نداری ہے گئی کدھرے تھاں تھاں بے ایمانی
جس جس پاسے نظر مارو ہو گئے کم شیطانی
مطلب کی سب دنیا ساری پیو ناں کوئی دل دا جانی

سچ

بغیر ٹکٹ جے کوئی مسافر ٹیشن اتے جاوے
بابو اک دو وچوں ٹکٹ لئے دس دا نوٹ پھڑا دے
جے باقی پیسے بابو کولوں منگے پولیس حوالے کرا دے

سچ

نیم حکیم پاکستانی کی کی چن چڑھاندے!

جے کوئی پھنس جائے موئی مرگئی دب کے پچھلاں ہنائے

آ جائے کوئی غریب تے اس نوں قبرستان پہنچائے

سچ آکھو تے ہر کوئی لڑدا زمانہ جھیڑا کگی جگدا

تمت بالخیر

اتحاد پریس ہال روڈ لاہور